

Sentex (1)

ČASOPIS OHAŠ

Rozhovor s panem školníkem

Redaktoři pod lupou

Fernet CUP

Nová jídelna

Maturity

Exkluzivní příloha uvnitř

Úvodník:

Tento způsob zimy zdá se mi poněkud nešťastný. Musel si říkat kdekterý prvák z hotelovky na bahňáku v Dolních Lysečínách. Bůh ví, jestli za nepříznivou situaci stojí klimatické změny nebo rouhání prváčků na začátku školního roku, že lyžák nebude stát za nic, když nebudou moct jezdit na prkně. Studenty tak zelené, holé stráně kopců rozesmutily a zaskočily, nikoli však jejich instruktory. Ti, podle dávného, hluboko v myslích uloženého hesla „Vždy připraven!“, hned první den nahali děti s hůlkami na kopec, kde začalo klasické rozřazování do družstev. Nezdá se Vám, že učitelé jsou malinko šílení? ☹ Nevíte, proč se Vánocům říká svátky klidu a pohody a Silvestru nejveselejší den v roce? ☺ Od ledna chodíme do nové jídelny přímo ve škole a my, učitelé a cizí strážníci, jsme obsluhováni studenty. Netuším, jak se v kuchyni mohli dovědět o mém novoročním předsevzetím zhubnout a posílají mi čím dál tím menší porce masa. V krásném prostředí, obsluhováni usměvavými, snaživými studenty člověk promine záda politá omáčkou, nalitý čaj místo šťávy v již použité skleničce a zkousne i jiný oběd poté, co se po 10 minutách dočká obsluhy. Jen ty porce masa by mohly být větší! Touha po tom, abych zhubla 20 kilo a stala se krásnou a úspěšnou modelkou mě opět na čas opouští. Otázkou je, jestli se k ní nebudu muset nedobrovolně vrátit! ☹ Je zvláštní, že poslední týden před pololetím se studenti, kteří během předcházejícího půl roku v mých hodinách ČJL nebo OBN zachovávali zarputilou netečnost, které neznám ani jménem, nebo si dokonce nevzpomínám, že bych je kdy viděla v lavicích, začali kroužit kolem mého kabinetu jako supi nad mršinou se slovy: Nedalo by se s tou známkou ještě něco dělat? ☺ Začínám mít pocit, že si někdo nepřeje, abych cestovala. Jak jinak si vysvětlit skutečnost, že v jediný den letošní podivné zimy, kdy stěhuji příbuzenstvo na letiště k přesunu do teplých krajín, nás zastihne sněhová kalamita, která zavře letiště, a když si sestra s manželem a dcerkou narozenou v mém autě přebukují letenky na termín o dva dny později, tak na cestě zavařím motor?!? Ani se nedivím, že se mnou moje třída nechce nikam jet. Budu mít co dělat, abych přemluvila alespoň manžela k dovolené. ☹ Jedné učitelce nizozemské základní školy trpící rakovinou její žáci postavili rakev a o přestávkách si v ní zatím hrají na ponorku. Mě přepadla rýmačka a bolení v krku a viděla jsem, že někteří z vás začali do školy chodit s kladivem na zatlučení hřebíků. A pak, že dnešní mládež je hrozná! ☹

Soňa Flégrová

Soutěž o nejlepší strašidelnou povídku stále ještě trvá! Vzhledem k tomu, že na naši soutěž z minulého čísla se reagoval jen pan učitel Drašnar (jeho výborný příspěvek najdete uvnitř tohoto čísla), naše redakce se domnívá, že příspěvků od Vás ostatních bude hodně, jen je nechcete uspěchat a poslat do redakce, a proto o jedno číslo tuto soutěž prodlužujeme. Bezkonkurenční článek pana Drašnara bude redakcí za přítomnosti notářky **odměněn** hořkou, lehce alkoholickou odměnou a darováním jednoho čísla našeho časopisu.

Obsah

Téma: oslavy

- 2 Úvodník, Obsah
- 3 Anketa,
- 3-4 Redaktoři pod lupou
- 4-5 Silvestr
- 5 Novoroční předsevzetí

novinky

- 6 Fernet cup
- 7 Jídelna
- 8 Exkurze, Den otevřených dveří
- 9 Divadlo Stavovské (Pygmalión)
- 9-10 Veletrh
- 10 maturity

zábava

- 11 Soutěž, Hádanky
- 12 O sobě: Honza Jiříček
- 13-14 Bratři
- 14 Valentýnská báseň
- 15 Strašidla
- 15-16 Rozhovor s panem školníkem
- 17 O sobě: Pavlína Kohoutková
- 18 Horoskop

Zároveň vyhlašujeme další soutěž o hodnotné ceny!

Máte ve svém okolí lidi, o nichž by se dalo říci, že jsou mucholapkou na trapasy? Nebo toto tvrzení platí o Vás samých? PAK JE TU PŘÍLEŽITOST PRÁVĚ PRO VÁS!!!

Napište nám do 5. 3. o Vašem trapasu či trapasu někoho z Vašeho okolí. Odměna Vás zajisté nemine!

ptali jsme se...

Proč čteš školní časopis?

Protože mě zajímají různé příběhy a věci o škole.

Protože mě to baví a občas se i dočtu zajímavé věci.

Čtu ho, ale jen to, co mě zajímá, ne vše!

Protože je fakt super

Protože je prostě cool

Hodně mě zaujalo, že se tahle škola vůbec dohodla a začala ho vydávat, tak ho prostě kupuji.

Jakou cestou se k němu dostáváš...? (Myslím, jestli ho čteš u kamarádů nebo na internetu)

Kupuji ho od lidiček co ho vždycky prodávají v aule.

Kupuji, musím mít vlastní.

Vždy si ho koupím na chodbě, fakt skvělý odbytiště, že...?

Vždy mi ho půjčí nějaká kamarádka.

Pokaždé, když vyjde, tak si ho jdu hned koupit.

Kupuji si ho.

Co se Ti na školním časopise líbí a co Tě zajímá..?

Líbí? Vždycky něco jiného podle tématu, které se v něm zrovna probírá, zajímá mě tak celkem všechno.

Vtipné články a rady.

Úplně všechno mě zajímá.

Líbí se mi vtipné články.

Zajímavé a hezké jsou rozhovory s učiteli.

Různé příběhy.

Co se Ti na školním časopise nelíbí, co bys změnil/a nebo úplně odstranil/a?

Nebaví mě příběhy, které jsou dlouhé. Každý má prostor se vyjádřit, ale většinou to nečtu.

Brala bych víc anket nebo tak...Asi nic, protože myslím, že co se nelíbí mě, líbí se určitě jiným, takže bych neměnila nic.

Já bych nic neměnila. Vždycky budou nějaké klady a zápory, ale já moc oceňuji tu snahu.

Nelíbí se mi fotoromán, je trapný!!!

Mě se líbí vše, takže bych nic neměnila.

Nic, jsem spokojená.

Co bys do školního časopisu přidal/a..?

Víc anket, například s lidičkama,

ktej už vyšli, jak se uplatnili atd... ale jak je sehnat

Mno, ale celkem mi to vyhovuje.

Možná nějaké vtipy.

Sport, zajímavosti, pozvánky na zápasy, informace o sportu v Turnově, nějaké náborů...

Já bych tam už asi nic nepřidávala, takhle je to akorát, není tam toho málo a člověk si počte. Nic mě nenapadá.

Vyhovuje Ti, jak často školní časopis vychází a jeho cena...?

Myslím, že je to dobrý, i cena.

Jednou za čas mě to nevytrhne a kdybych si ho nechtěla kupovat, tak ho nekupuji.

No tak to každopádně!

Mohl by vycházet častěji a cena je odpovídající.

Častěji by se to určitě nezvládlo a cena..? Já ho nekupuji.

Vycházení časopisu mi vyhovuje, jednou za měsíc je ideální, cena je ok.

Ano, ano...

Tereza Šilhánová

Redaktoři pod lupou

A je to tady! Pro Vás všechny jsme tu už rok! Už rok píšeme články a snažíme se, abyste si v něm mohli přečíst zajímavosti, vtipné historky a rady. Tentokrát pro Vás mám vybrané zповědi redaktorů na téma: Co jim rok v časopise dal, co vzal a jak nás všechny změnil.

Nikola, H3A: „Myslím si, že časopis lidi nemění, spíš vyjadřování a gramatika je lepší. Baví mě psát články, ale také musím přiznat, že na časopis chodím hlavně kvůli zlepšené známce z češtiny. Velmi mě těší, že si žáci i studenti časopis

kupují, jelikož je vidět, že to aspoň někoho zajímá.

Tereza, H3A: „Vzal a dal? To je těžký...celkově se asi nic nezměnilo, jen se mám kde vyblbnout:o) A taky je fajn, že děláme něco, co ostatní lidi zajímá (teda, alespoň v to doufám:o)“

Pavína K., H3A: „Dal mi možnost psát články, protože dřív jsem neměla kam psát. No a taky zkušenost a povinnosti. No a protože bych ráda na žurnalistiku, tak taky praxi. Rozhodně mi vzal čas. Hodně času. Ať přestávky, kdy

redakce schází, nebo čas, kdy píšu články. Jsem ráda, že do časopisu můžu přispívat a hlavně, že tak dlouho vydržel:o)“

Jitka, H3A: „Časopis mě nezměnil. Vzál mi čas, kterého mám často nedostatek. Na druhou stranu mě naučil lépe psát a vyjadřovat se. Jsem ráda, že do školního časopisu mohu chodit.“

Aneta, H3A: „Časopis mě nijak zvlášť nezměnil. Vzál mi určitý čas, článek do časopisu totiž zabere část dne. Ale mě to vlastně ani moc nevadí. Jsem ráda, že mohu přispívat do školního časopisu.“

Paní profesorka

Soňa Flégrová:

„Školní časopis? Fakt hrůza! Rádoby vtipné úvodníky nějaké bláznivé češtinářky, po jazykové stránce tragédie a příspěvky nějakých pisálků, co si hrajou na novináře a zatím se pachtí po nezasloužené lepší známce z jednoho z maturitních předmětů?!... I tohle si můžou myslet někteří čtenáři, když otvírají nové číslo. Pro mne znamená rok fungování časopisu docela velké úsilí, jelikož jsem se před více než rokem do tohoto podniku s nadšením vrhla jako „šéfredaktorka“ a většinu času jsem časopis zpracovávala. Úsilí zahrnuje přesvědčit všechny redaktory, aby mi doručili slíbené články nejdéle týden po uzávěrce, a sebe, abych dopsala úvodník nejpozději v den, kdy se časopis tiskne. Úsilí jakžtakž opravit pravopisné chyby (i když pravidelně po vytištění nacházím nejvíce chyb ve svém vlastním úvodníku, který si po sobě nikdy nestačím přečíst, protože se čeká na tisk poslední stránky), upravit jednotlivé články do podoby časopisu, tj. přidat fotky, sehnat obrázky. Úsilí přesvědčit techniku a dobrovolníky k tisku a kopírování (Nepřejte si slyšet slova při prvních 5-6 číslech, kdy

pravidelně docházely tonery, rozbíjely se kopírky. Nikdo by nepoznal, že jsem češtinářka. Bůh nám zaplať novou kopírku, uchránila mě infarktu!) a domluvit se s někým, aby si přivstal a šel ráno časopis prodávat. Celé tohle úsilí je ale odměněno v den, co se časopis prodává (a když je opravdu silné číslo i několik dnů poté), kdy mi o hodinách češtiny či občanky téměř nikdo nevěnuje pozornost a všichni jsou zabořeni do stránek, na kterých jsem několik posledních večerů v potu tváře pracovala. Znamená pro mne i to, že vidím, jak některým mým studentům (se kterými jsem zpočátku dost bojovala) záleží na známce a jsou ochotni dělat práci navíc. No a ta nejhlavnější věc: můžu zde dokonale uspokojit své exhibicionistické sklony. No a jak mě časopis změnil? Jednak jsem se naučila pořádně ovládat Word, pak jsem změnila názor na některé studenty, ale hlavně jsem se naučila obrnit se vůči kritice lidí, kteří sami nedělají nic jiného, než že jen kritizují ostatní. Myslím si, že je úžasné, že časopis dožil svého prvního výročí. Za celý rok bych chtěla poděkovat jednak škole, která časopisu umožňuje vycházet (přeci jen skutečné náklady na tisk by byly

mnohem větší, a to všichni redaktoři i jejich nadřizená pracují zdarma), jednak Kubovi, který časopis dává na net, dále všem lidem, co do časopisu přispěli (doufám, že vydrží, protože bez nich by časopis nebyl) a i vám, čtenářům, kteří si ho pravidelně kupujete.

Nabídka všem: budu jen a jen ráda, když se ve vašich řadách najdou další redaktoři, kteří mají vlastní nápady a názory a chtěli by se zviditelnit. Scházíme se pravidelně každou středu o velké přestávce v posluchárně ve 4. patře.“

A co na to já?!

Tak jako všem, i mě časopis zabírá čas, ale pro mě je to chvíle, kdy musím uvažovat a přemýšlet nad tím, co napíšu a jsem za to ráda. Obohatil mě o zkušenosti. Na závěr bych Vás rada poprosila o to, abyste k nám byli shovívaví. I když se Vám spoustu článků nemusí líbit a nebo Vás nezajímají, je to Vaše volba, že si časopis kupujete, a proto se smířte s tím, kdo a co do časopisu píše:o)

Monika Myšková

SILVESTR

„Vstávej, je Silvestr,“ budí mě mladší bráška a běží do kuchyně, kde si dává k snídani vánočku, která už je tu týden. A já, řeknu si. Máma už se chystá k babičce, ale já tentokrát s nimi už nechci jet. Je to otrava, chtěla bych být s kamarádkou Jitkou a klukama. Už to mám vše promyšlené, i když se bude mamka zlobit. No co, měla mě pustit!

Kolem 12 hodiny někdo zvoní. A, to bude Jitka. Má se pro mě stavit a dělat, že jdeme spolu do města, než odjedu. „Kdo to je?“ zeptá se máma. „Jitka,“ odseknu. „Ale ty přece pojedesh s námi, už jsem ti to říkala, není ti ještě 18, tak si nebudeš dělat, co češ!“ „Jó, prosím tě, jdeme jenom do města se podívat,“ odpovím jí. „Tak se nezapomeň vrátit včas!“

S Jitkou jsme koupili dvě krabicová vína a šli na vlak, který nás má odvést na chalupu k nějakému klukovi, u něhož se akce koná. „Nechceš se vrátit domů? Ať nemáš průser,“ řekne Jitka. „Ne“. Proč bych se vracela? Vždyť když může ona, já taky půjdu. Nebudu zas trávit večer s babčou a mámou, to si dám akorát tak dětské šáňo s mužem jít spát.

Když dorazíme na místo, vítá nás krásný kluk. „Ahoj, já jsem Lukáš,“ řekne a někam odchází. V dálce vidím kluky ze třídy a Janču. „Ahoj,“ řekne. „Tak tě pustili? To je dobře, pojďte, dáme si víno.“

Je 8 hodin a už je tu zábava v plném proudu. Spoustu lidí kolem neznám, ale nespustím oči z krásného Lukáše, který to pořádá. Ten si mě však nevšímá, tak s Jitkou sedíme na terase, povídáme si a pijeme víno. Už se mi docela motá hlava. Nejradši bych se rozběhla za Lukášem.

O půlnoci si všichni připijeme, a pak se jdeme s holkama podívat do lesa okolo chalupy. Po chvíli ale zjistím, že se ztratila Jitka. Když ji hledám, narazím na Lukáše. „Co tu dělá tak krásná holka sama?“ zeptá se. „Hledám kámošku,“ řeknu. „Ta bude v chalupě, pojď, ukážu ti vyhlídku.“

Po hodině v lese se vracíme. Lukáš zachází do chalupy a já se jdu podívat, kde je Jitka. Najdu ji, jak leží v trávě. „Co je?“ zeptám se. „Odpočívám, je mi zle.“ Najednou slyším sirénu policejního auta. „Jitkou, jedou sem policajti, co budeme dělat?“ „Zůstaneme tady,“ drmolí Jitka. Jitka leží a já pozoruji, jak jdou do chalupy a za chvíli vychází

z Lukášem. Pak se všichni sbalí a odcházejí. „Ty jo, Jitko, co budeme dělat? Zůstaneme tu? Až se tohle máma dozví, zabije mě!“

Jsou 4 ráno, kolem jen les, já a Jitka. Musím domů, mamka má určitě strach. Ale jak? Já nemůžu vstát, motá se mi hlava a navíc, jak se odtud dostaneme? Zkusím zapnout mobil, který jsem si vypnula, kdyby náhodou volala máma, ale mám vybitou baterku. Dopiji poslední dva loky z krabice a usnu.

Když se ráno probudím, Jitka vedle mě už není. To snad ne, řeknu si. Co teď? Hledám ji všude možné. Neúspěšně. Jdu tedy na vlak, z posledních peněz si zaplatím jízdu domů. Před barákem ještě váhám, jestli mám jít dovnitř. Jdu.

Otevřu dveře a hned jednu chytnu a druhou o futro. „Kde jsi byla?“ křičí máma. „Co si myslíš?“ utíkám do pokoje a zavřu se. Když se podívám na stůl, je tam lísteček a 500 korun. „Ahoj, jeli jsme k babičce dřív, zůstaň si teda tady nebo jdi za kamarádkami ale ve 2 buď doma. Zavolám, pá MÁMA“.

Když zapnu mobil, přijde mi zpráva od Jitky, že měla otravu a byla v nemocnici. Večer prý došla k telefonní budce a zavolala sanitku, nic víc už si prý nepamatuje. Ráno volala její mamka k nám a já nebyla doma, tak se mám ozvat. Doufá, že jsem v pořádku. „No, to je dobrý, co teď budu dělat?“

Šla jsem se mamce omluvit a poděkovat. Peníze jsem jí vrátila a ona mi řekla, že ten kluk, u kterého jsme byli,

taky utekl, a proto pro něj v noci přijeli policajti. Pěkněj Silvestr!

Aneta Alterová, Andrea Marečková

moje novoroční předsevzetí...

Jako každý rok jsem si i letos opět dala novoroční předsevzetí. Tentokrát to nebylo zhubnout, začít se učit, nebo přestat kouřit, ale každé ráno si jít zaběhat do parku, abych udělala také něco pro své zdraví.

První dny byly skoro hororové. Po vánočních prázdninách zase brzy ráno vstávat do školy a ještě k tomu o něco dřív, abych si dala jedno kolečko v parku. Nechtělo se mi, ale nějakým způsobem, kterému se sama divím, jsem víc jak týden v 6 hodin ráno nazouvala tenisky a vybíhala do studeného městského vzduchu plného mlhy, smogu a kouře. Park, poblíž kterého bydlím, je poměrně vzdálený od centra, také příliš neudržovaný, většina lamp je rozbitých, okrasné keře vyrostly do takových rozměrů, že už spíš připomínají velké křoví. Ráno 11. ledna se mi chtělo vstávat ještě méně než normálně. Bylo ošklivé, mlhavé ráno a mrholilo. Tma byla větší, než jindy a kvůli husté mlze nebylo vidět ani na krok. Ale řekla jsem si, že pro jedno ošklivé ráno neporuším svoje novoroční předsevzetí a stejně jsem si šla zaběhat. Běžela jsem téměř poslepu, protože jsem cestu parkem znala už nazpaměť, ale nemohla jsem se zbavit pocitu, že mě někdo pozoruje. Několikrát jsem se ohlédla, ale nikoho jsem neviděla.

Až za chvíli jsem uslyšela kroky, jak někdo běží za mnou. Ten člověk mě dobíhal. I přes tmou a mlhu bylo vidět, že je to mnohem vyšší, ramenatější a silnější člověk. Začala jsem se bát a zrychlila jsem tempo běhu a onen člověk také. Když jsem mu začala ubíhat, zakopla jsem o velkou větev, kterou shodil vítr. Upadla jsem a ucítila velkou bolest v pravé ruce. Muž mě rychle dohnal a s nožem pod krkem mě donutil, abych s ním šla tiše do křoví. Nemohla jsem volat o pomoc, v parku nebyli jiní lidé a navíc jsem se bála. Když mě odtáhl do křoví, v nepozorované chvíli jsem ho kopla vši silou mezi nohy a tím jsem získala čas. I přes to, že jsem cítila velkou bolest v ruce, utíkala jsem co nejkratší cestou k domovu. Doma jsem vše řekla tátovi, který mě nejdřív odvezl do nemocnice, kde mi zasádrovali zlomenou ruku, a hned potom na policejní stanici. Muže z parku se policistům podařilo díky mému svědectví vypátrat a během několika dní najít. Zjistilo se, že toho má na svědomí více. A jak dopadlo moje předsevzetí? Už nikdy mě nikdo nevytáhne ráno z domu dřív, než mi jede autobus do školy. Už žádné hloupé nápady jako ranní běhání - už nikdy.

Sandra Vítová

Fernet Stock cup 2006

Naše škola umožňuje svým studentům účast na gastronomických soutěžích, aby získali zkušenosti a dovednosti v oboru. Jedna z mnoha se konala v letošním školním roce 8.-9. 12. 2006, a to v míchání nápojů, Fernet Stock cup 2006 v Černém Dole.

Tohoto ročníku se zúčastnili i studenti naší školy. Abych vám tuto soutěž trochu přiblížila, připravila jsem rozhovor s jedním z účastníků, s Martinem Tomasem z H3A.

Jak se Ti soutěž líbila?

Co říct. Prostředí, kde se soutěž konala a možnosti z širokého výběru produktů společnosti Stock Plzeň.

O čem tato soutěž byla?

Byla to barmanská soutěž v klasice. Účelem bylo vymyslet 2 druhy drinků - short pre dinner a long drink. Od každého 5 porcí v časovém limitu 13 minut. Drinky musely obsahovat produkt od firmy Fernet Stock Plzeň, fernet a ještě jeden lihový produkt od této firmy.

Kolik tam bylo účastníků?

42. To ovlivnilo porotu po stránce alkoholické, takže poslední účastníci měli zvýhodněnou pozici.

Kolikátý jsi se umístil?

Na 5. místě.

Byla to Tvoje první soutěž?

Ne, účastnil jsem se ještě na Verpooten cup a Soare cup

Jak dlouho jsi se na tuto soutěž připravoval?

Jelikož Verpooten se konal měsíc před touto soutěží, tak příprava trvala necelý měsíc.

Zklamalo Tě něco?

Zklamala mě nepřipravenost organizátorů, kterým došel v polovině soutěže led. A také mě zklamalo mnoho účastníků, což ovlivnilo porotu. Jak už jsem říkal.

S čím jsi soutěžil?

Short drink - jako aperitiv před jídlem, ne tak chuťově zajímavý, alespoň pro mě

„Ransdorf“ - dle barvy drinku a hořkosti

- 2 cl Fernet Stock citrus
- 2 cl Garrone extra dry
- 2 cl Garrone sharry
- 2 cl Vodka Amundsen
- ozdoba koktejlová třešeň

Long drink - „Kryšot“

- kolečko limety
- 4 cl Fernet Stock citrus
- 4 cl Amundsen jablko
- 2 cl Monin limme
- a nakonec dolít Frisco

Dala nebo vzala nám něco tato soutěž?

Vzala ne, získal jsem další zkušenosti, které se mi budou do budoucna hodit.

Chtěl by ses ještě nějaké takové soutěže zúčastnit?

Já se chystám do Poděbrad na Bacadri Martini cup.

Této soutěže se mimo Martina Tomase zúčastnil Michal Dlouhý z H3A a Hana Brodská z A3. Dozorem na této soutěži byl Radek Drašnar.

Jitka Špačková

Restaurace

Nová školní restaurace, která byla otevřena na začátku roku 2007 (a je pravděpodobně nejdražší a také skoro jedinou vytápěnou částí naší školy) vyhlíží docela pěkným interiérem. Vybavení této restaurace je také slušné! Sortiment sice neodpovídá požadavkům normálních restaurací (takže si tam vlastně můžete dát pouze kafe, vodu, cappuccino, pito, pivo, džus), ale zato ceny tohoto sortimentu, jsou velmi nízké. Někdo by mohl říci, že až směšně nízké. (Výhoda pro studenty, jediná škoda, že se tam nekouří a nepije alkohol!)

Obsluhují zde žáci třetích ročníků hotelové školy (tedy my) a jako pomocníci kruce jim jsou přiděleni „prváčci“. (Nic si z toho neděláme, taky jsme začínali!) Naším úkolem je postarat se o lidi, kteří mají předplacenou stravu, to jest o lidi důchodového věku, mentálně postižené a učitele. (A že to občas není opravdu jednoduché! Například paní profesorka Flégrová je opravdu zamilovaná. A to ne, jak by člověk řekl, do svého manžela, ale do MASA, které je velmi

důležitou součástí jejího jídelníčku! A když už jsme u manželského páru

Flégrových, pozor na pana profesora, miluje nadevše brambory a MASO klidně přenechá manželce!) Obsloužit bychom je měli se vším komfortem, jako v těch nejlepších restauracích, a samozřejmě tak, jak se to učí! (Samo sebou vím z vlastní zkušenosti, že nahřáté talíře umí pěkné puchýře a dokonce se stane, že tak moc páří a nechťejí se nechat udržet, až se upustí na zem s plnou porcí MASA:-D)

Určitě se někdy něco nepovede, například se sem tam něco vylije (viz políty stůl z prvního dne) nebo dá na jinou stranu, než by to mělo být. Také se občas zapomene na nějaký ten salát (ale nemyslete si, že se dají sníst! Takové rychlé připomenutí jako: „Donesete nám konečně ten salát, čekáme na něj UŽ pět minut!“ jsem za celou svou „kariéru servírky“-a že je to bohatá

praxe- opravdu nezažila. A po tomto výstupu na celou restauraci Vás chut' na salát opravdu přejde). Jinak můj názor je, že se všichni snaží vyhovět všem požadavkům na kvalitu obsluhy (tzn. nošení školních vestiček se sukní a punčocháči - protože kalhoty jsou nepřijatelné - je tak velká oběť, že člověk neví, jak nejlépe komfort vylepšit, jelikož se sám při práci v tomto úboru cítí jako jediná hvězda ve světle kuchyňských zářivek). A když se něco nepovede (hvězda zhasne), vynahradí to usměvavá tvář obsluhy! (Je naší povinností se na všechny smát, takže si nemyslete, že je to na ty lidi, protože tak to opravdu není! Jelikož bez úsměvu není „trinkgeldu“ a samozřejmě ani pochvaly od odborných učitelů).

Pochvalami se moc neplýtvá! MY... já a Kubiček bychom si ale jednu zasloužili. Možná si to někdo nepřipustí, ale my to tak cítili! Stali jsme se totiž KOUZELNÍKY! Proč? Směna před námi ztratila lžičku a my ji vykouzili! (Nebýt nejlepšího školníka na světě, tak by se tento zázrak neuskutečnil. On ji totiž našel v korýtku u prasátek - a my nedostali tu krásnou pochvalu, která by nám jistě patřila!:-D)

nová

Jídelna

Na začátku roku 2007 se neotevřela jen nová restaurace, ale také školní jídelna pro žáky naší a integrované školy. (Zajímá nás, jak se tam vejde ještě se „žloutenkou“) Nové prostory jsou moc pěkné a kuchyně s nejmodernějším zařízením je opravdu „vymazlená“ (opravdu si nemyslím, že by se stavitel mazlil s každým kouskem kovu, který tam najdeme). Můžeme poděkovat kuchařkám, že se do těchto

prostor přestěhovaly a naučily se pracovat s novým vybavením, (protože jinak bychom asi umřeli hladu!) Takže děkujeme!!! A co na to říkají studenti? Jediné, co jim vadí, je brzké vstávání (ale ne že by to vadilo jen intrákům! Myslím, že i dojíždějící s tím mají problémy:-D) na snídani a přechod na večeře, které jsou pro „intráky“ součástí denního menu. Doufáme, že si na to zvyknou a i nadále jim bude chutnat (ještě aby ne! Nic jiného jim nezbude!)

Mužičková Markéta

Odborná exkurze do Pardubic

ve čtvrtek 11. ledna 2007 ráno se žáci prvních ročníků hotelové školy sešli před školou. Místo toho, aby šli dovnitř, sedli do lavic a učili se, počkali na poslední opozdilce, nalodili se do autobusů a vydali se na odbornou exkurzi do Pardubic. Cesta jim příjemně ubíhala. Po cestě maturantky **Eva Slavětínská** a **Pavčina Žďánská** ze třídy H4B podávaly zajímavý a stručný výklad k městům, která jsme míjeli. Nejdříve vedla naše cesta do pardubického zámku, kde jsme navštívili výstavu „Po stopách knih“. Bylo velice zajímavé prohlížet si staré svitky a stará písma. Dál naše cesta vedla směrem k výrobně pravého pardubického perníku firmy Novotný. Před vchod

však dorazila jen jedna třída, druhá se zamotala i s autobusem ve městě a prohlídku nestihla. Ve

výrobně jsme se dozvěděli mnoho zajímavého, například, že se pardubický perník

vyváží do celého světa nebo že se sladí jenom medem a přidává se tam spousta druhů koření. Mohli jsme si prohlédnout zdobení perníku. Všichni jsme se shodli, že je to velmi náročná a titěrná práce. Poté nás čekal chutný oběd v restauraci Philadelphia. Měli jsme tři chody, polévka byla knedličková, jako hlavní chod byl řízek s hranolky a oblohou. Nakonec se servíroval dezert, ale bohužel vám nepovím jaký, protože při dotazu studentek, co bylo jako dezert jsem dostala odpověď, že to bylo „hnusné“ a nepamatují si to. Po zaplacení útraty vedla naše cesta do historické části města, kde jsme si prohlédli mnoho zajímavého.

Na závěr nás čekal Pivovar Perštejn. Byl nám podán odborný výklad se spoustou zajímavostí. Velmi nás zaujalo, kolik druhů piva se zde vyrábí. V současné době je

to nealkoholické pivo Pito, D-pivo se sníženým obsahem cukru, Světlé výčepní pivo, polotmavé výčepní pivo Granát, Vilém, světlý ležák, Pardubické Premium, kvasnicový světlý ležák a speciální tmavé pivo Porter. Záznamy o pivovaru jsou už z roku 1650. Tak a tím naše exkurze v Pardubicích skončila. Všem, alespoň myslím, se líbila a těší se na další exkurze, které budou naši maturanti pořádat.

Beáta Klápsťová

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

V listopadu se konal den otevřených dveří, který organizovala a zařizovala třída A3. To znamená spoustu povinností pro studenty této třídy (např. prováděly návštěvníky po škole a ukazovali jim třídy a hodiny). Letos však poprvé byly k nahlédnutí i tzv. ukázkové hodiny. Martin Rejman, David Červinka a Ondřej Paiš vymysleli tyto ukázkové hodiny jako praktickou část na soutěž Business point. Jejich téma bylo návrh propagačních aktivit školy. „Napadlo nás, že zájemci o studium na naší škole nemají dostatečný prostor udělat si na ni svůj vlastní názor. Proto jsme zorganizovali ukázkové hodiny,“ říká Martin k jejich povedenému nápadu. Tito tři žáci postoupili mezi deset nejlepších soutěžících v jejich

Tématu. Ukázkové hodiny vypadaly asi následovně. Návštěvníci se zapsali na recepci na jednu z pěti hodin. Měli na výběr z hospodářského zeměpisu pana učitele Tůmy, techniky přípravy pokrmů paní učitelky Špetlíkové, efektivní komunikace paní učitelky Votrubcové, ekonomiky paní učitelky Mikulové nebo anglického jazyka paní učitelky Špinové. Každá z těchto hodin trvala přibližně 20 minut, aby si mohli návštěvníci vyzkoušet vyučování na obchodní akademii popřípadě na hotelové škole.

Učitelé byli velmi vstřícní k nápadům těchto tří studentů. Hlavně spolupracovala paní učitelka Votrubcová a náš pan ředitel. „Škola je nakloněná projektům svých žáků,“ prohlásil nakonec Martin. Proto se můžeme v klidu a beze strachu pouštět do realizací různých projektů.“

Lucie Sklenářová

Stavovské divadlo: Pygmalion

Ve škole se uskutečnil výběr několika studentů, kteří měli pak možnost shlédnout představení „Pygmalion“. Dne 16. 1. 2007 jsme jeli do Stavovského divadla v Praze. Z Turnova jsme vyjžděli autobusem ve 14:30 hodin. Cesta netrvala moc dlouho díky dobré

náladě, která v autobuse byla. Někteří ji prospali, nebo měli zajímavé téma, a někdo se dokonce i učil.

V Praze jsme byli okolo 16 hodiny, kde jsme dostali přibližně dvě hodiny rozchod. Ten každý strávil dle svého uvážení. Spousta studentů šla nakupovat do „víru velkoměsta“.

Z mé třídy nás jelo šest včetně naší třídní učitelky, paní Soni Flégrové, která ačkoliv nebyla jako jediný náš dospělý doprovod si vybrala jako společnost nás. Nejprve jsme se šli podívat, kde Stavovské divadlo je, a když jsme ho po únavné tři čtvrtě hodině našli, teprve pak jsme si museli oddechnout a mohli se jít posadit do restaurace, kde jsme ve skvělé náladě přečkali zbývající čas. Podle chuti si objednali a vymýšleli možné i nemožné dobroty, které si dáme. Čas rychle ubíhal a my se museli přemístit do Stavovského divadla, abychom stihli představení, které začínalo v 19:00hod.

Měli jsme i takové štěstí, že jsme měli ta nejlepší místa v divadle. Ti, kteří spolu se mnou seděli v první řadě, byli

hned během několika prvních pár vteřin mokří díky efektu, který v divadle byl a představoval deštivé počasí před kostelem sv. Petra v Londýně, kde chudá květinářka Líza Dolittlová prodávala své kytky. Tam se náhodně začne bavit s učitelem fonetiky, ona nad tím začne přemýšlet a hned druhý den, přijede taxíkem až k němu domů. V tu dobu je tam zrovna i pan Pickering, který se pak s panem Higginsem domluví, že jí do půl roku naučí mluvit a chovat. Tak se stane a z Lízy je dáma jak se patří.

Pak Lízu vezmou na ples, kde jí představí společnosti a ona je považována za dceru z královského rodu. Ovšem jakmile se vrátí všichni tři domů, pan Higgins z ní má pouze služku, kterou jen tak náhodně naučil mluvit. Lízu to zamrzí a uteče od nich k matce pana Higginse. Ta Lízu ubytuje. Další den se ale o Lízu pan Pickering spolu s Higginsem bojí, a tak jí jdou společně hledat. Když jí najdou a vše si vysvětlí, přijde tam i jako zbohatlík otec Lízy, který jí panu Higginsovi kdysi dárnou prodal za pět liber. Lízin otec se stane dědicem velké částky peněz díky profesorovi Higginsovi a ožení se. Tuto hru napsal George Bernard Shaw. Je to psáno z pohledu mezi nižší a vyšší vrstvou lidí a jak se k sobě navzájem chovají.

Havlíčková Aneta

Veletrh Eurotour v Brně

Byla to první akce tohoto druhu, kterou jsem podnikla. Kromě mne se akce zúčastnili ještě další dvě dívky. Dostaly jsme instrukce od pana Tůmy i od vedoucí informačního střediska zde v Turnově. Ráno 11. ledna před šestou hodinou ranní jsme obdržely poslední pokyny od paní Sudkové, vše jsme narovnali do kufru auta a vyrazily vstříc „dobrodružství“.

Po příjezdu na výstaviště jsme se rozdělily, já jsem zůstala a začala obsluhovat a holky nás šly ubytovat. Práce

nebyla nijak složitá, vyžadovalo se od nás pouze rozlévání nápojů, které si vystavující objednali, a příprava jednoduchého občerstvení, např. obložené talíře nebo vařené párky, a také debaras použitého nádobí. Večer po uzavření jsme ještě vysály a pak hurá na pokoje. Byly jsme ubytovány na vysokoškolské koleji. Já osobně jsem počítala s mnohem horším prostředím, ale opak byl pravdou: toaleta a sprchový kout, televize na pokoji.

Druhý den jsme vstávaly až v půl osmé, pak proběhla snídaně v podobě švédských stolů a zas na výstaviště. Opět nastal kolotoč přípravy nápojů a občerstvení, a to až do sedmé večer. Mezi prací byla i chvilka na odpočinek nebo na procházku po jednotlivých pavilonech. Tolik lákadel, někdy i velmi zajímavých; z každé strany se na vás obchodníci vrhali, jen aby zaujali jako první. Někdy bylo lepší, že jsme byly ukryty před útoky na naše smysly i peněženky. Doprovodný program byl velmi zábavný – zpívali, tančili, hráli... Mně v paměti utkvěla dvě představení, a to herecký výstup historického

šermu a pak vystoupení mažoretek jednotlivkyň i skupin. Ani u nás, i když jsme byly „zastrčené“, nebylo pro nudu místo, nasmály jsme se ažaž. To když nám střepey z rozbité skleničky zapadaly do výstřihů a do vařených párků, nebo když si pán objednával: „Dal bych si, ehm ehm, jeden, ehm ehm, střík,“ a bylo toho víc. Jeden večer jsme si zašly posedět a dobře se bavily. Dny uběhly velice rychle a než si to kdokoli z nás uvědomil, byla neděle a čas návratu domů.

Lenka Rousová

MATURITA OD ŠKOLNÍHO ROKU 2007/2008

Určitě nás, letošní třetíky a nižší ročníky zajímá, jak to bude s maturitní zkouškou. Maturita bude mít dvě části, společnou a profilovou. Žák získává střední vzdělání, jestliže úspěšně vykoná obě části.

Společná část maturitní zkoušky = „státní maturita“ skládá se ze 3 zkoušek

český jazyk

má dvě složky, písemnou a ústní

-písemná složka – trvá celkem 120 minut a zahrnuje:

-didaktický test tvořený uzavřenými testovými úlohami, ověřovány jsou především dovednosti odvozené od práce s texty (60 minut)

-strukturovanou písemnou práci tvořenou několika otevřenými testovými úlohami se širokou odpovědí, ověřují se písemné produktivní dovednosti (60 minut)

ústní složka – zkouška z čj ve společné části trvá 15 minut, žák má 15

minut na přípravu. Koná se před zkušební maturitní komisí, a to na

základě požadavků a hodnotících kritérií stanovených ministerstvem.

Zahrnuje práci s uměleckým textem, literárně historický kontext díla, práci s uměleckým textem a porovnání textů.

cizí jazyk-

(angličtina, francouzština, italština, němčina, ruština, španělština)

- má dvě složky, písemnou a ústní

-písemná složka ve společné části trvá 155-160 minut a zahrnuje:

-didaktický test jehož doba trvání je 95-100 minut, z toho 35-40 minut poslechový subtest, ověřuje se čtení a poslech s porozuměním a dále jazyková kompetence

-strukturovanou písemnou práci tvořenou několika otevřenými testovými úlohami se širokou odpovědí, ověřuje se písemný projev

-ústní složka ve společné části trvá 15 minut, žák má 15

minut na přípravu. Koná se před zkušební maturitní komisí, a to na základě požadavků a obecných hodnotících kritérií stanovených ministerstvem, ověřuje se ústní projev.

volitelná zkouška z :

1) matematiky

2) společenskovedního základu

3) informačně technologického základu (reálné na OA)-

škola má povinnost zajistit během studia přípravu žáka na nejméně 2 z těchto zkoušek.

Zkoušky jsou písemné, mají formu testu a trvají 90 minut.

Profilová část maturitní zkoušky =

„školní část maturity“

skládá se ze 3 zkoušek

lišší se na OA a HŠ

OBCHODNÍ AKADEMIE

ústní zkouška z ekonomiky

ústní zkouška z účetnictví

praktická maturitní zkouška – ve formě obhajoby písemné práce před maturitní komisí

(práce bude vypracována na základě konkrétních zkušeností žáka získaných v rámci odborné praxe u fyzických a právnických osob)

HOTELOVÁ ŠKOLA

ústní zkouška z ekonomických předmětů (ekonomika, účetnictví)

ústní zkouška z odborných předmětů (gastronomické předměty, hotelnictví, cestovní ruch)

praktická maturitní zkouška – ve formě obhajoby písemné práce před maturitní komisí

(vypracována bude na základě realizované akce – zájezd, banket, apod., konané v rámci předmětu odborný seminář) dále si žák může zvolit až 4 zkoušky nepovinné

Více o maturitě se dozvíte v dalším čísle školního časopisu nebo se také můžete podívat na internetové stránky WWW.CERMAT.CZ

Nikola Sluková

Soutěž

v anglickém jazyce

Dne 30. ledna 2007 se v našem ústavu konala, ostatně jako každým rokem, soutěž v nejpoužívanějším jazyce světa, kterým je angličtina. V první části soutěže jsme si vyslechli instrukce kantorů a jejich rady, a proto na poslední chvíli vytahujeme nánosy špíny z uší, protože už moc dobře víme, že nás čeká test z poslechu. Někteří ho považovali za lehký, někteří za těžší. Hned se poznalo, kdo si uši „vyčistil“. Poté následuje test, který ověří vaše jazykové (ne)znalosti. Po tomto testu se všichni účastníci nedobrovolně vrátili zpět do tříd.

Na výsledky se čekalo v průměru dvě hodiny. Ti kteří zjistili, že uspěli v poslechovém a gramatickém testu postoupili snad k nejtěžší části celé soutěže, čímž bylo prověření vaší slovní zásoby a schopnosti komunikovat s učiteli v anglickém jazyce (což je někdy těžké i v češtině). Témata v tomto ústním „zkoušení“ se mohou srovnávat s tématy při maturitě, proto doporučuji každému, kdo přemýšlí nebo je přesvědčen o tom, že

bude maturovat z anglického jazyka, aby si vyzkoušeli takovou maturitu nanečisto. Jestliže se bojíte zostuzení v průběhu nebo snad i po skončení soutěže, tak se fakt nebojte! To, co vás čeká u maturity, bude ještě o něco brutálnější – to mi věřte. A jak vlastně soutěž dopadla? Dopadla dobře! Z počátku se zdálo, že snad ani nejde obsadit první příčky, ale sami se přesvědčte, že mistři se nezapřou.

V 1. kategorii (1. a 2. ročníky) se umístili:

1. místo – Jurašková H2B
2. místo – Novotný H2B
3. místo – Červenka H2B

V 2. kategorii (3. ročníky, čtvrtáci už nemají šanci na účast a nepochybně ani zájem) se umístili:

1. místo - Šolc H3B
2. místo – Paiš A3
3. místo – Rubošová H3B

Všem soutěžícím redakce tleská za odvahu. Všem, kteří se umístili na předních místech a kteří naši školu budou dále reprezentovat v dalším kole soutěže, kde se sejdou nejlepší angličtináři Turnova, v první řadě gratulujeme a přejeme mnoho úspěchu a pevné nervy.

Jakub Maruška

Hádejde!!!

Poznej alespoň šest učitelů ze sedmi a výhra tě nemine!!!

(Správné odpovědi vzhazujte s vaším jménem do škatulky ve studovně u knihovny a kabinetu paní Flégrové nebo je pište na semtext@seznam.cz)

1) Je to paní učitelka,
dlouhé vlasy, brýličky.
Pak nás nutí od pondělka,
psát autory, básničky.

2) Tak tohle by uhodnul
každý, když nepřiješ máš
za pět navždy.
A když ne tak v pátek psaní,
místo návratu za rodinami.

3) Tohle je chlap velící,
řídí naší stanici,
Je to dřina velická,
též rozpozná člověka.

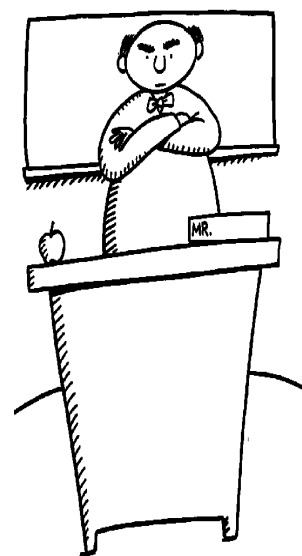
4) Rozproudit krev to on
umí,
je moc správný, každý čumí.
Skákat, běhat, plazit se,
to je naše kondice.

5) Má dáti, Dal, to nás učí,
malá, štíhlá, dobro v duši.
Samá banka, úroky,
v hlavě máme pokroky.

6) Valí na nás nároky,
dělá různé pokroky.
Malá, krátké vlasy má,
v němčině si nás fakt ohlídá.

7) O hodinách svojí akčnost,
znázorňuje taky taktnost.
Velké mužské postavy,
dělá na nás nástrahy.

Nikol Bárová

NEJVYŠŠÍ OSOBA NA TÉTO ŠKOLE ANEB VÍC NEŽ JEN ŠKOLA

Zdravím!

Jmenuji se Jan Jiříček, jsem narozen 1. 3. 1990 v Turnově. Při narození jsem vážil 4,10 kg a měřil 53 cm, takže nic nenasvědčovalo tomu, co je dnes. Bydlím s matkou a sestrou v Turnově, otec bydlí v Semilech. Jako dítě jsem měl sny, čím budu, které se postupem času stávaly nesplnitelnými. Já jsem chtěl být hercem nebo vrcholovým sportovcem... ale alespoň trošičku se svého snu držím.

Jako malého ve školce mě to hrozně táhlo ke koši... Samozřejmě k tomu basketbalovému! Už ve školce, konkrétně v 5 letech, mě mamka, poté co mi dala do ruky míč a já jsem každý den házel na koš, přihlásila do basketbalového týmu TJ Turnov. Všichni mí kamarádi říkali, že je to trapný, všichni šli totiž na fotbal, takže jsem byl sám voják v poli a nevěděl jsem, co mě čeká...

Můj první trénink předčil všechna má očekávání! Samozřejmě, že to nebylo ono, ale ten pocit, že dám koš, byl nepopsatelný. Doteď na to nezapomenu, jak mě mamka vedla za ruku a já v dresu netrpělivě čekal, až si mě vezme trenér do parády...

Poté nastal převratný skok ze školky do školy a já v 1. třídě měl „normálních“ 155cm. V basketu jsem si připadal hrozně malej, když jsem viděl ty kluky kolem sebe. Ale nezoufal jsem a pilně pracoval dál. Po celou dobu mého působení mě má na starosti výborný a především trpělivý trenér, pan Tomáš Mareš, který mě trénuje již od roku 2000 (nevím přesně od kdy) až doteď. Ve škole šlo všechno jak po másle, jedničky se hrnuly a basket mě bavil čím dál víc...

V 5. třídě, když jsem měl ctihodných 169cm, jsem jel na své první soustředění do italského Bilione. Byl to neuvěřitelný zážitek trénovat v Itálii u pláže, hrát v 30°C vedrech. Bylo to skvělé!!! A jak šel čas, tak v 7. třídě mě začala trošičku zlobit škola, takže z toho vyplynuly nějaké tresty... Noo, mamka mě nepouštěla na tréninky a pro mě to bylo hrozný... Nejtít na trénink bylo v té době nejhorší trest! Ale potom se to zlepšilo a basket jsem chtěl hrát ještě s větší chutí. Úspěchy se také dostavily... S týmem Turnova jsme byli na 11. místě na neoficiálním Mistrovství České Republiky v basketbalu v Českých Budějovicích. Tam jsem získal také individuální ocenění za NEJužitečnějšího hráče. Dostal jsem tričko, tužku a diplom... Výsledky jsem měl už dřív, to když jsem v jednom zápase „nasázel“ soupeřovi 58 bodů. To byl výkon...

V 9. třídě se začalo něco divného dít s mojí výškou... Měsíc po měsíci jsem rostl a rostl (za měsíc jsem vyrostl až 2 – 3cm) až jsem dosáhl nynější výšky 201cm!!! Ale pohled na svět ze dvou metrů, to výhoda nebo ne??? Určitě všechno má své klady i zápory a to, že jsem vyrostl do takové výšky, taky.

Ve sportu, jak víte, se mi to hodí, ale opačná strana mince jsou moje občasně rány o futra a následné bolístky na hlavě. Dlouho mi trvalo, než jsem si zvykl, že se musím do dveří skoro vždy skrčit. Co je asi nejhorší, tak to je sehnat na mě oblečení, boty (mám číslo 47!!!) a to v obchodě moc často nevidíte. A se zády to není taky nejlepší... ale to se nák podá!

A teď... Jsem pilný student 1. ročníku (třída H1A) Obchodní akademie a Hotelové školy, ale na basket jsem nezanevřel. Nyní to jde snáz než před těmi 11 lety, co jsem začal hrát! Dnes už mě trenér „nadává“ za to, že se houpu na obroučce, že ji urvu... Mimo jiné mám hrozně rád svoji mamku za to, že mě přihlásila k tomuto výjimečnému sportu! Už to nechci nikdy měnit. Také velmi rád vařím a ve škole mě moc baví český jazyk s p. uč. Šimákovou. Ve škole se mi moc líbí, ale někde by se mohly zvětšit futra...

V poslední době se věnuji pískání malých basketbalistů, už od roku 2000 se každým rokem účastním basketbalových kempů, které se pořádají tady v Turnově a kde jako hlavní trenér působí výborný bývalý basketbalista Kamil Brabenec. Na tréninku se potkávám s učitelem této školy, panem Petrem Flégrem, který na to, že to nehraje dlouhou dobu, „válí“!!!

Ve škole jsem spokojený a basketbal mě baví, bavil a stále bavít bude...

Tak to jsem já, HONZA JIŘÍČEK!!

Petr Koliáš: Bratři

IX.

Uběhl týden a Láďa se vrátil domů opět vyřízený a jelikož se mu chlapani snažili vyhábat, našel to, co ukradli, na stole, ale je nikde. Jen hromadu kyselých obličejů, které teď viděl den co den. To ho však dráždilo ještě víc. Vždyť mu ty dva chudáci úplně podřívají autoritu. Co když se mu opět nepodaří zvládnout běh věcí a on selže, jako selhal kdysi s matkou, proto řekl: „Co čumíte, debilové, nic sem neudělal.“ Jarda zvedl oči v sloup a řekl s ironií v hlase: „Samozřejmě, že ne, to ty nikdy.“ Láďa měl skutečně těžký den. Sednul si do gaučiku a okamžitě usnul, předtím však slyšel televizi a její nový skvělý zvuk, vycházející z NOVÝCH REPROBEDEN, KTERÉ UKRADLI TI DVA. Pak konečně usnul.

Když se znovu probral, uslyšel chlapce z jeho party, jak si v nočním tichu šeptají: „Neměl na ně tak vyjíždět, nedokáže se ovládat. Kéž by byl náš vůdce Pro nebo Vemt, už to nezvládá tak dobře jako dřív.“ Láďovi do očí vhrkly slzy, byly to slzy bezmoci, nemohl s tím nic dělat, nikdo mu nerozumí, nikdo ho nechápe. S tím zase usnul. Další dva týdny se nepřátelství k oběma bratrům ještě prohloubilo, jelikož se mu neustále vyhýbali a to ho dohánělo k šílenství. Myslel si, že ho chlapani pomlouvají, kudy chodí. Samozřejmě to byl jen výmysl jeho psychiky, ale vysvětlíte to někomu. Jednoho dne se však všechno zase urovnalo.

„Vodka, co to je?“ ptal se zrovna Marek Láďa, když se okolo prosmýkl Vemt. „Počkej, Vemte, chci se s vámi usmířit, prosím, zavolej bratra a napijeme se spolu. Tohle je 37% alkohol, nevím, co to je, ale asi to bude dobrý, když je to tak drahý.“ Vemt bleskurychle došel pro bratra. Láďa svolal zbytek party a na stůl postavil své trofeje, tři láhve vodky. Když všichni zasedli, pronesl Láďa řeč a pak každému nalil do třetinové sklenice vodku až po okraj. Všichni naráz uskli a všichni svorně vyprskli. „Fuj, to je hnus,“ zhodnotil Vilda. „Jo, je,“ přidal se Marek. „Ne, musíme to vypít, bylo to drahý,“ řekl Standa a na několikrát vyprázdnil svou sklenici. Láďa nezůstal pozadu, ihned taky

vypil svůj přiděl a po něm i zbytek party. Netrvalo dlouho a Marek řekl: „Hele, hele, hele, ta skříň se hejbe, vidíte.“ propukla salva smíchu. Na to něco řekl Vilda, a zase se všichni smáli. Takhle se bavili velmi dlouho a všem bylo skvěle. Pro a Vemt se devětkrát omluvili a vyznali lásku Láďovi a Láďa se jim omluvil dvanáctkrát a vyznal lásku devětapadesátkrát. Krásná chvíle, ale ráno...

„Mě je blbě, bratříčku,“ prohodil Vemt a běžel na záchod. Pro se podíval ven a koukal na sluncem zalitou alej,

poté se beze slova zvedl a běžel na záchod o patro výš. Netrvalo dlouho a došlo k novým konfliktům s Láďou. Chlapani nevěděli, v čem chybují, a Láďa nebyl schopný zkousnout svůj problém. Všechny problémy však řešily stále nové a nové druhy alkoholu. K alkoholu se sluší kouřit, takže k jídlu a alkoholu se na denní nákupní lístek přidala ještě jedna položka. Ovšem, co když alkohol už nezvládne řešit problémy???

Bylo parné léto a Pro a Vemt měli 16-té narozeniny. Zrovna rozbalovali špatně zabalený karton velice kvalitních vanilkových cigaret a dvě láhve medoviny. Samozřejmě to ihned všechno rozdali, když tu k nim přišel Láďa a podával jim malý balíček. Proe ho vděčně přijmul a rozbalil. „Jé, co to je? To je nějaký čaj???“ zeptal se. „Néé, to je prej kouření, prej nějaký spešl, co se musí zabalit a až pak

vykouřit. Dostal sem to vod nějakýho typy za flaši broskvovice,“ řekl Láďa. „Ježiš, tos nemusel,“ dodal Vemt. V jeho hlase bylo cítit napětí. „Tak to vyndej z toho pytlíku, dáme si do čumáku. Pro vyndal a naporcoval to "Spešl kouření" na sedm dílků a každému dal po jedné mrňce, jak tomu říkal, protože to rozhodně nedosahovalo velikosti cigarety. Tak se zase všichni sesedli do kruhu, jako když začínali s alkoholem, a zapálili si. Ten stav, co nastal, nemohla vynahradit žádná cigareta. Vše se zpomalilo a bylo jiné, všechny ty barvy a dotyky, čas se tak nějak změnil... A tak na nákupní lístek přibyla nová položka.

A tak to šlo další dva roky... Marek zrovna slavil osmnácté narozeniny. Láďa už ztratil téměř veškerou autoritu vůdce, ale hodlal to změnit, udělat krok dál, jak tomu říkal. „Jak říkám, stačí roztavit na lžičce a píchnout. Je to prej supr,“ zrovna přesvědčoval Láďa Marka. Pro se mračil, ale jelikož si chtěl všechno s vůdcem urovnat a zakopat tu jednosměrnou válečnou sekeru, přišel k Markovi vytrhl mu pytlík z ruky, nasypal na lžičku, rozehrál, nabral do stříkačky a píchnul. To, co nastalo, se nedá nazvat jinak než extáze, neuvěřitelný stav, chlad, zima, teplo, rychlost, pomalost, sebedůvěra, prostě všechno, celý svět se mu nacpal do hrudi a chtěl ven. A tak to začíná...

Za rok... „Ty, Vemte, já bych s tím chtěl seknout, co ty?“ „A to víš, že jo, a mlč, nebo se netrefím a budu mít na ruce fialku.“ „Hele, všimnul sem si, že se to všechno jenom sere, nemáš ten pocit. Mám strach, že už s tím nejde přestat a že mě to ničí.“ „A je to, mám modráka, seš spokojenej?“ „Promiň.“ „Užívej si, je nám devatenáct a ještě máme spoustu let života a koukej už skoro rok se nehádáme s Láďou.“ „Hmmm, ale, musíme krást už i auta a vždycky my. To není fér.“ „Sme nejlepší.“ „Hmmm.“ „Auta, kolik z vás si už někdy ukradlo auto???“ Kam až je člověk schopen dojít???

Ať tak, či tak, oba bratři začínali postupně obnovovat vztah s vůdcem a nakonec mu vrátili i jeho ztracený respekt. Protože parta bez vůdce je chaos. A tak se Láďa rozhodl

pro velice šlechetný čin vůči chlapcům. „Hele,“ začal jednou, když byly zrovna stranou od ostatních, „myslim, že toho věčného kradení máte dost.“ „Ale někde musíme brát peníze, a navíc zatím jsme ukradli jen tři auta a o tom zbytku se nedá ani mluvit,“ skočil mu do řeči Vemt. Pro se však zatvářil zvědavě. „Ne, ne, nechte mě to doříct. Chci, abysme začali sami vyrábět drogy, pak bysme je mohli prodávat a tak.“ „To by bylo skvělý, už bysme nemuseli krást a měli bysme všeho dost,“ zajásal Pro. Vemt se však zatvářil podezíravě a nakonec pravil: „Jo a ty víš, jak se to vyrábí?“ „No jinak bych to nenabízela, ne? Tak hele, tohle sou semínka na mrňky a něco se vyrobí z nedozrálých makovic,“ řekl rozjařeně Láďa. „To by šlo, ale co pak? Co budem dělat pak, až to budem mít?“ „To je lehký, pudem to prodat. Třeba to někdo bude chtít tak jako my. Vždyť ten chlap, co nám to prodává, to taky prodává a asi mu to nese.“ Vemt se zamyslel, ale nakonec souhlasil.

Netrvalo dlouho a sehnali potřebné věci. Měli téměř všechno a co neměli, to si nějak nahradili, teď už museli jen čekat až vyrostou makovice a mrňky. Proe a Vemt museli krást víc, jelikož zbytek party byl zaneprázdněn, ale měli pocit, že kradou pro dobrou věc, to jim dávalo

ten správný dobrý pocit. Svědomí už je tolik nehryzalo, když si říkali, že tahle věc už by mohla být poslední.

Uběhly čtyři měsíce a makovice začaly mít tu správnou ráž, alespoň podle Ládi. Konečně přišel ten velký den, na který se všichni tak lopotili a kvůli kterému omezovali i své dávky drog (což bylo velice nepříjemné, ale nutné) aby se mohli více věnovat opečovávání rostlin. Výjimečně měli štěstí a přesné rady, někdo při nich stál, kdo, to nevěděli. Rozhodně by Láďa sám tak přesný postup nikdy nevymyslel. Všechno bylo v pořádku, jelikož první dávku přežili všichni. Ale muselo se přejít k fázi dvě, prodeji. Všichni chlapci dostali seznam jmen, na kterém bylo ještě napsáno místo dodání a čas. Jak tohle Láďa sehnal, to nikdo netušil, když se ho na to někdo zeptal, odpověděl: „Máme dobré časy, ne, a je jedno, kdo nám je věnuje.“ A tak se chlapci rozprchli do ulic. Pro a Vemt dostali kupodivu jednu základní školu, ale co, kšeft je kšeft.

Šli tedy ke škole a tam už nervózně postával tak třináctiletý kluk s uhlazenými vlasy a brýlemi na očích. Když k němu Pro a Vemt přišli, řekli: „Kukačka je v hnízdě.“ A chlapec jim na to odpověděl: „A kolik má vajec?“ Vemt řekl: „Asi pět.“ „Výborně. Tak to sem dejte, nemám na to celý den,“ zašeptal chlapec a za zády přijal malý zavírací pytlíček. Na to podstrčil chlapcům peníze a odešel. Pro se zaradoval: „Takovejch Karlíků, to sem neviděl, ani

nepamatuju.“ Vemt mlčel. „Co je, brácho, teď si můžem koupit spoustu věcí, máme peníze a budeme jich mít ještě víc.“ Vemt se oťrásl a řekl: „Překvapuje mě, že dovedeš být tak bezcitnej, vždyť to byl kluk, takhle mladý sme nezačínali ani my a on na to ani nevypadá, že by to nějak extra potřeboval. Myslel sem, že tím budem těm lidem pomáhat. Ale víš, jak Láďa měl slabou chvíli a prozradil nám, že to může i zabít.“

Co když ho to zabije?“ Proe stál s pusou dokořán, s penězi v jedné ruce a drogami v druhé, a třásl se vztekem na svou nedůvtipností. Vemt ho však poplácal po rameni a pravil: „No co, no, určitě na tom seznamu je někdo, kdo to opravdu potřebuje. A další schůzku máme támhle v tom parku za deset minut.“ Proa dál užíralo svědomí, ale šel.

Co byste asi tak dělali, kdyby vaší malou sestřičku, dceru, bratra či syna přivezli z nemocnice a oznámili vám, že je na drogách, a dali vám do ruky jména distributorů. Věřím, že by se neměli zrovna růžově. Ale co když zrovna byli v situaci jako Pro s Vemtem a nedělali to ze zvrhlého potěšení? Život má tolik variací, že vidět jednu správnou cestu z nekonečna možností, či na ní přes všechno lpět, je krátkozraké, zrovna tak krátkozraké je tvrdit o něčem, že je hnus, a nevědět, proč je to hnus.

Básně valentýnské

Dva

Chtěl bych tě mít u sebe
s tebou si hrát si a smát se
hladit tebe po vlasech
a všeho času vzdát se
nevnímat nic okolo
cítil jenom tebe
ležet s tebou na trávě
nad hlavou modré nebe
líbat tebe na ústa
hladit celé tělo
slyšet tvoje vzdychání
jak tělo by se chvělo

Je to krásná představa
já a ty a spolu
však není život bez boje
chci do pekla – dolů

Láska

Ó lásko proč jsi mi jak Ikarovi křídla dala
proč mě s tebou čeká stejný osud jako
jeho
vždyť světlo a jas které ve mně
rozžehlas
oslepuje mé oči
a obraz té či oné

mi jak mrak slunce na obloze zatmívá
mou mysl
tak oslepen a zaslepen dělám skutky
dle tvých přání
a není v nich nic rozumu
je tedy nutně předurčen
můj Ikarův osud
však stejně když vím že mě čeká pád
vzlétám k oblakům
a tam ztrácím hlavu...

Warlog Rawenwolf

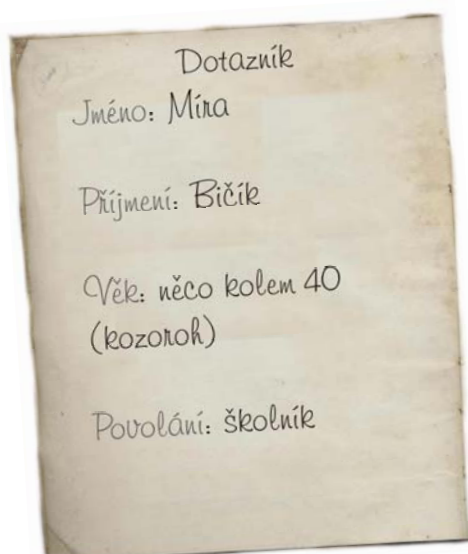
Ve škole straší? Ted' už snad ne...

Reaguji na článek v minulém vydání báječného časopisu Semte(x)t, který se týkal duchů, strašidel a nadpřirozených jevů v naší škole. Činím tak především kvůli avizované odměně, ale taky proto, abych se s vámi rozdělil o své zkušenosti. Ty mám v tomto směru poměrně bohaté. Když jsme se do budovy v r. 2001 přestěhovali a mně se stala škola také bydlištěm, bylo možné občas zaslechnout na ztichlých chodbách po setmění či o víkendu dusot vojenských holínek. Také se mnohokrát samovolně spustil výtah, aniž by jej kdokoli přivolal, jel v něm a vystoupil z něho. Mnoho měsíců po nastěhování do služebního bytu jsem v noci špatně spal a přičítal to negativní energii ve zdech objektu. „Chytří“ mi radili přemístit lůžko z dosahu nepříznivých siločar, jak jinak poskládat nábytek v miniaturní garsonce však vyřešit nedokázali. Kdysi jsem si pořídil bezdrátový zvonek ke dveřím příbytku. Jeho melodie čas od času znějící v pozdní noční hodinu neohlašovala návštěvu sousedů, nýbrž přítomnost neviditelných temných sil. Když jsem se rozespálý vyhrabal z peřin a dopotácel ke

vchodu, chodba pokaždé zela prázdnotou. Na všem by mohla mít podíl pohnutá historie objektu. Především za éry Sovětské armády se tady zajisté děly hrozné věci a odehrálo se mnoho lidských tragédií! Zlí jazykové dokonce tvrdí, že byl někde zazděn rozkazů neuposlechnuvší voják. Donedávna to podle mokvajících skvrn vypadalo, že by se tak mohlo stát před školní jídelnou. Ted' je však jisté, že vlhkou zeď měla na svědomí prasklá vodovodní trubka... Jaká je situace dnes? Úplně jiná. Za šest let působení školy nasákly stěny optimismem a pozitivní energií mládí, která tu zlou a negativní vytlačila pryč a zahrnala do nenávratna. Nyní už straší žáky „jen“ nároky kantorů, požadavky na oblečení a osobní úpravu, termíny zkoušení a písemek, vidina neúspěchů a problémů. A učitele těžkosti se studenty, další pracovní povinnosti, přibývající byrokracie, RVP a ŠVP, nové maturity... Ale to už je na zcela jiné povídání.

Radek Drašnar

rozhovor

s panem

školníkem

Jak dlouho pracujete na této škole?

Přišel jsem po vojně ... i když tady pracuji s nějakou přestávkou, ale tak nějak 15 let.

Líbí se Vám tato práce?

Ano, líbí (=)

Co je náplní Vaší práce?

Technické zabezpečení školy.

Jak jste se dostal k takovéhle práci?

Po vojně jsem pracoval na Městském úřadě a tam mi bylo nabídnuto místo školníka na tehdy ještě ekonomické škole. A tak jsem tady.

Máte rád svoji práci?

Mám, i když jsou chvíle ...

Co děláte nejčastěji?

Bude to možná znít paradoxně, ale nejčastěji tzv. administrativní práce.

Po naší škole kolují zvěsti, že tady straší. Co si o tom myslíte vy?

Je to pravda. Jezdí tady v noci výtahy, ačkoli ve škole už nikdo není. Jsou slyšet kroky po chodbě a otvírají se dveře. Ale žádný strach, děje se to jenom v noci a strašidla jdou jenom po zlobivých studentech =)

Jak vycházíte se studenty?

Sem tex(t) časopis OAHŠ

Fantasticky, výborně! Mám je rád i přesto, že zlobí! =)

Co byste chtěl vzkázat studentům?

Těm hodným: „Jen tak dál!“ a těm zlobivým: „Polepšete se.“

Máte nějaké koníčky (mimo školu)?

Mám jich spoustu. Chov drobných hospodářských zvířat. Mám rád také motorky a motorismus vůbec... auta a tak

Máte nějaký nesplněný sen?

Snů je spousta... Ale mým přáním je cesta kolem světa a cestování vůbec.

Jak jste přežil Silvestr?

Strávil jsem ho v rodinném kruhu a bylo to velmi hezké.

Dáváte si předsevzetí? Dal jste si i letos? Jaké?

Dal jsem si, že přestanu pít pivo a zatím to dodržuji. Mám pevnou vůli, přestal jsem i kouřit, takže to pro mě není žádný problém. =)

Jindřiška Pilzová

„VSTUPTE!“

Dne 21. prosince 2006 se celá naše škola vydala na divadelní představení do místního divadla. Představení neslo název „Vstupte!“.

Před samým začátkem představení jsme byli jedním z přímých aktérů upozorněni na to, abychom dávali po celý průběh představení dobrý pozor, jinak ho prý nepochopíme. A myslím, že to byla připomínka dobrá, protože ne všichni představení bedlivě pozorovali a poté se divili, když nevěděli, o čem vlastně bylo.

Celé představení bylo o výběru nové herečky do divadelního souboru. Hned na začátku byla znát rivalita, ale občas i náznaky přátelství mezi jednotlivými dívkami, a na mnohých dívkách bylo velmi znát, jak moc touží po výhře. Nejdříve se zdálo, že se prostě jedná o obyčejnou soutěž. A proč také ne? Nábor do divadelního souboru, co by na tom bylo divného? Jenomže v pozadí celého představení se objevili muži s jasným cílem - chtějí vidět jejich emoce. Nenávidí jedné soutěžící k druhé, která se zřejmě zamilovala do muže, jenž pořádal konkurz a vcelku její náklonnost opětoval, nabyta takových rozměrů, že se rozhodla ji zabít. Takto představení vlastně končilo. Muži byli spokojeni s výkonem adeptek na herečku a přáli si vidět další představení. Pořadatel i přes ztrátu své lásky ve vystoupeních bude pokračovat.

Představení se aktivně zúčastnily i naše dvě studentky - Pavla Kohoutková a Veronika Mašková. Obdivuji jejich odvahu předstoupit před vlastní spolužáky. Svých rolí se zhostily velmi dobře.

Kristýna Školníková

...žactvo třídy A4 Vás zve na svůj první (doufejme, že poslední)

MATURITNÍ PLES

Kdy? 23. února od 20:00

Kde? V KD Pěnčín

Jak tam? Autobusem v 18:30 a 19:00 se zastávkami Masna, vlakové nádraží, Ohrazenice

Jak zpět? Autobusem v 1:00, 2:00, 3:00 se zastávkami Ohrazenice, vlakové nádraží, Masna

Co tam? Tancovačka na hudbu skupiny Levou rukou, bohatá tombola s lákadly jako:

poukázka na zájezd v hodnotě NEUVĚŘITELNÝCH 5 000,--

poukázky na autoškolu za BÁJEČNÉ 2 000,--

šperky, večere.....

koktejly, předtančení a jiná vystoupení

Hudba? Skupina Levou rukou a DJ QIE-TA

Co s sebou? Vstupenku v hodnotě POUHÝCH 120,-- na sezení a SMĚŠNÝCH 100,-- na stání. Předprodej zahájen ve třídě A4 č. 306 (vstupte bez klepání) u Lucie Vyšanské

Co na sebe? Jen slušně!

Těší se na Vás Á čtyřka...

Sem tex(t) časopis OAHŠ

Pavla Kohoutková napsala:

Ahoj, jmenuji se Pavla Kohoutková a mým úkolem pro tohle číslo Semtextu bylo napsat něco o sobě, jako Nikča a Kuba přede mnou. Na téhle škole jsem se už prokousala do třetího ročníku, ale to není zase tak zajímavé. To hlavní je, že mám hodně zájmů ještě víc snů a cílů.

Mojí největší láskou je divadlo. Divadlu se věnuji od 3. třídy. Od té doby jsem hrála nespočetně rolí a představení jak v Turnově, tak i po okolních vesnicích a městech. V mé, zatím poslední roli Sárý, jste mě mohli vidět i vy. Alternativní hry

V současné době zkoušíme s oběma soubory nové hry a v květnu mě čekají dvě premiéry. V páté třídě mi přišla do cesty poezie, autorské psaní a obrovská kupa štěstí. Začala jsem hodně číst a ještě více psát. Se svojí první pohádkou jsem vyhrála celostátní soutěž ve své kategorii. Od té doby je mým snem vydat knížku pro děti a nebo básnickou sbírku. Ráda bych totiž šla po škole studovat žurnalistiku. Psaní tvoří podstatnou část mého života. Píšu sem do

Semtextu, do knihovnického časopisu Turnovský granátek a také věci na soutěže. Někdy se nějaké umístím, ale už to není tak časté jako dřív, takže píšu spíš pro cvik. Zatím si na dráze „spisovatelky“ plním všechny svoje sny. Nejprve to byla to 1. místo v soutěži, na ZŠ to byl časopis Tam-tam, jehož jsem byla zakladatelkou. Loni jsem měla autorský večer. Následně mi byla od knihovny nabídnuta pomoc s vydáním mé knihy. Úplnou novinkou

je spolupráce s časopisem Hlasy a ohlasy Turnovska. Vypadá to na dlouhodobou spolupráci, jelikož můj článek, který vyšel v únorovém čísle, sklídl v redakci úspěch.

Další z těch hlavních zájmů je knihovnický kroužek. Ten jsem 3 roky navštěvovala a teď ho druhým rokem vedu. V kroužku mám na starost kolem deseti dětí. Trávíme

tam spolu jednou týdně odpoledne plné her, kreslení, čtení a divadla. Ač se to nezdá, je to velmi těžká práce, která je náročná hlavně na čas. Příprava programu na těch pár

hodin v knihovně zabere veliké množství času.

Od září jsem také ve sboru dobrovolných hasiček na Malé Skále. Nemám proto příliš volného času, ale rodina, přátelé a dokonce i škola už si naštěstí zvykli.

Tímto článkem vám chci říct, že pokud chcete něčeho docílit, musíte jít přes všechny překážky, nenechat se nikým a ničím odradit, snažit se, ale hlavně si věřit. Pak to dokážete.

Pavla Kohoutková

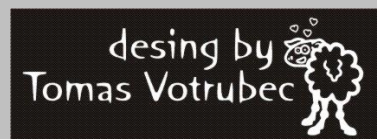

„Vstupte“ jako je mám asi nejraději. Tato hra patřila pod Turnovské divadelní studio a nyní nás čeká ještě několik vystoupení na různých festivalech. Další soubor navštěvuji v Přepěřích, kde hrajeme spíš komedie a operety. V Přepěřích v žádném případě nejde o něco profesionálního, ale hlavně o přátelské setkávání.

Sem tex(t)

časopis Obchodní akademie a Hotelové školy. 2. ročník, No. 4.
Vydáno 21/02/07. 70 výtisků
mail: semtext@seznam.cz,
Zborovská 519, Turnov 511 01

Horoskopy z křišťálové kuličky Jirky Krause

Beran

(21.3. až 20.4.)

Tento týden pro Vás ve škole připravil velké problémy. S penězi to nevypadá také vůbec dobře. Někteří z Vašich přátel se k Vám mohou otočit zády.

Blíženeček

(22.5. až 21.6.)

Tento týden budete velmi inteligentní, upřímní a ve Vašem povolání se budete cítit jako ryбка ve vodě. Pozor na spory s učiteli. Pozor na střevní potíže.:D

Lev

(23.7. až 22.8.)

Hrozný týden Vás jistě nemine, ke konci týdne Vás může otravovat někdo jako Bobeš z H3a nebo jiný otrava.:D Za známky Vás doma také nepochválí.

Váhy

(23.9. až 23.10.)

Nebudete mít žádné problémy s komunikací, ať už se spolupracovníky nebo s vedením. Také dlužníci Vám vrátí finance, které budete za nedlouho potřebovat.

Střelec

(23.11. až 21.12.)

Pozor na své sebevědomí, někdy se můžete velmi přecenit. Jistě pro Vás také nebude překážkou jistá zájmová činnost, kterou budete vykonávat rádi. Čeká na Vás překvapení od někoho, kdo Vás má rád.

Vodnář

(21.1. až 20.2.)

Při řešení ošemetných situací si svou reakci nejprve řádně promyslete. Později byste mohli svého chování litovat. A pánové, v žádném případě tento měsíc nepůjčujte své drahé „čtvrtině“ kreditní kartu.

Býk

(21.4. až 21.5.)

Užívejte si volného času, jinak nebudete mít na sebe ani chvilinku drahocenného času. Se zdravím ne hazardujte a vůbec ne s drogami. Mohli byste dopadnout špatně.

Rak

(22.6. až 22.7.)

Mohou se objevit obavy z nepříjemné nemoci, ale nebojte se, tyto obavy jsou pouze domněnkou. Váš přítel nebo přítelkyně Vás v mnohých situacích velmi podrží.

Panna

(23.8. až 22.9.)

Panny se mohou těšit na týden plný sexu. Budete mít s partnerem noci, na které nikdy nezapomenete. Ke konci ledna se také dočkáte porozumění ze strany okolí.

Štír

(24.10. až 22.11.)

Držte se svého partnera, to je jediný člověk, s kterým nebudete mít menší potíže. Z Vašeho kamaráda se vyklube „nekamarád“, který se bude snažit Vás akorát využít pro svou potřebu.

Kozoroh

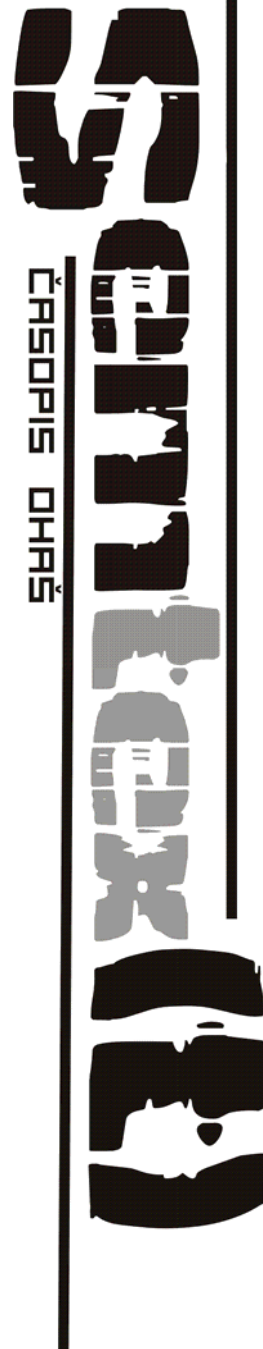
(22.12. až 20.1.)

Super týden. Budete si připadat jako kdyby jste měli kozí rohy. Někdo si z Vás udělá srandu a Vy budete pouze smutně přihlížet, jak se ostatní smějí. Nesnažte se s tím něco udělat.

Ryba

(21.2. až 20.3.)

Budete mít velkou chuť udělat si obrovskou radost nakupováním. Nebojte se rozhazovat, ten pocit bude stát za to. Nemějte starosti o své blízké, v tuto dobu budou jako nesmrtelní.

Jiří Kraus

Vítáme
čtenáře, co čtou časopisy od zadu